

Sygn. akt VII U 894/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2017 r. na stałe.

UZASADNIENIE

M. K., działając przez pełnomocnika, w dniu 18 lipca 2017 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że ma stwierdzoną chorobę Alzheimera. Nadto w listopadzie 2016 r. doznał rozległego zawału. Dodał, iż w przeszłości przeszedł również ciężką operację kręgosłupa, dlatego nie jest obecnie całkowicie sprawny fizycznie. W ocenie ubezpieczonego, powyższe okoliczności w sposób jednoznaczny świadczą o tym, że utracił zdolność do wykonywania pracy. W związku z tym wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, o którą wnioskował (odwołanie z dnia 18 lipca 2017 r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że ubezpieczony dnia 24 lutego 2017 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 6 czerwca 2017 r. stwierdziła, iż jest on częściowo niezdolny do pracy do 30 czerwca 2020 r. Data powstania częściowej niezdolności do pracy została ustalona na 27 maja 2016 r. Organ rentowy zaznaczył, iż okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego ustały 31 maja 2013 r. W oparciu o powyższe, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...), odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy, wskazując, że nie spełnia on warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie niezdolność do pracy nie powstała w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania okresów składkowych i nieskładkowych (odpowieź ZUS na odwołanie z dnia 1 sierpnia 2017 r., k. 7-8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. K., ur. (...), jest z zawodu ślusarzem i przez wiele lat, tj. od 1984 r. do 2011 r. pracowała w tym zawodzie w Fabryce (...) na Żeraniu. Od 30 kwietnia 2013 r. do 31 maja 2013 r. ubezpieczony pracował w oparciu o umowę zlecenie w Gminnym Ośrodku (...). Obecnie M. K. jest bezrobotny (poświadczenie ubezpieczenia, k. 45 tom I a.r., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 10-13 tom I a.r.).

W dniu 24 lutego 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o rentę wraz z załącznikami, k. 1-13 tom I a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 7 kwietnia 2017 r. uznał go za częściowo niezdolnego do pracy do 30 kwietnia 2018 r. Ponadto wskazał, że orzeczona niezdolność do pracy powstała 27 maja 2016 r. (orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 kwietnia 2017 r., k. 15 tom I a.r.).

W związku z wniesionym sprzeciwem, ubezpieczony został skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 czerwca 2020 r., a powstanie tej niezdolności datuje się na 27 maja 2016 r. (sprzeciw od orzeczenie Lekarza Orzecznika, k. 18-19 tom II dokumentacji lekarskiej, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 czerwca 2017 r., k. 49 tom I a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...) odmówił M. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że częściowa niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała 27 maja 2016 r., a zatem po upływie 18 miesięcy od ostatniego okresu ubezpieczenia. Wobec tego, zdaniem organu rentowego, ubezpieczony nie spełnia jednego z warunków do przyznania świadczenia, dlatego prawo do renty nie może mu być przyznane. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi 30 lat, 9 miesięcy i 25 dni (decyzja organu rentowego z dnia 13 czerwca 2017 r., k. 52 tom I a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 18 lipca 2017 r., k. 2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 13 września 2017 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: psychologa, neurologa i kardiologa, celem ustalenia, czy ubezpieczony jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, a jeśli tak, to czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym polegała (postanowienie z dnia 13 września 2017 r., k. 15 a.s.).

Biegła psycholog J. K. na podstawie analizy dostępnej dokumentacji, obserwacji oraz badania psychologicznego stwierdziła, że ogólne funkcjonowanie odwołującego, w tym społeczne, emocjonalne i poznawcze ocenia się na stan otępienia umysłowego. Odwołujący jest zorientowany w miejscu i czasie, natomiast znacznie obniżona jest koncentracja uwagi, zapamiętywanie bezpośrednie i krótkotrwałe. Odwołujący nie liczy i nie wykonuje złożonych poleceń. Jest zaleźniony i trudny w kontakcie werbalnym. Zdaniem biegłej M. K. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od 27 maja 2016 r. (opinia biegłej psycholog z dnia 22 października 2017 r., k. 34-36 a.s.).

W opinii z dnia 9 listopada 2017 r. biegła z zakresu neurologii J. B. rozpoznała u odwołującego: zespół otępienny znaczonego stopnia (choroba Alzheimerera), stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii szyjnej z wszczepieniem implantów, stan po zawale serca leczony angioplastyką naczyń wieńcowych. Biegła podkreśliła, iż schorzenia odwołującego mają charakter postępujący i nie rokują poprawy, dlatego odwołujący jest całkowicie i na stałe niezdolny do pracy. Zdaniem biegłej powstanie tej niezdolności należy datować na maj 2016 r. (opinia biegłej neurolog z dnia 9 listopada 2017 r., k. 49 a.s.).

Biegły kardiolog W. S. na podstawie badania klinicznego oraz w wyniku analizy dołączonych do akt dokumentów wskazał, że zasadniczym problemem zdrowotnym odwołującego jest choroba Alzheimerera i następstwa neurologiczne z nią związane. Z tego względu o niezdolności odwołującego do pracy i o stopniu tej niezdolności do pracy decydujące znaczenie winna mieć ocena biegłego neurologa. Jednocześnie biegły zaznaczył, że współistniejąca choroba serca (przebyty zawał serca i przewlekła niewydolność serca) sprowadza u odwołującego częściową niezdolność do pracy z przyczyn kardiologicznych. Jako datę powstania tej niezdolności biegły wskazał 2 listopada 2016 r., kiedy to odwołujący doznał zawału serca (opinia biegłego kardiologa z dnia 10 stycznia 2018 r., k. 67-68 a.s.).

Do opinii biegłych żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe z dnia 27 lutego 2017 r., k. 75 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłych sądowych powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwoliły na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu opinie biegłych zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści tych opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo niezdolnym do pracy.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: (...), jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.).

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 07 września 1979 r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000/16/624). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 15 września 2006 roku, I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 roku, II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008 roku, I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007 roku, II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998 roku, II UKN 326/98).

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty.

W rozpatrywanej sprawie M. K. nie miał dotychczas przyznanego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zatem wszystkie wskazane warunki musiały być spełnione i podlegały rozważeniu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016r., III AUa 1609/15). Podlegają one ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

Badając w przedmiotowej sprawie pierwszej z przesłanek warunkujących przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: psychologa, neurologa oraz kardiologa.

Wszyscy powołani w sprawie biegli jednomyślnie stwierdzili, że odwołujący jest osobą niezdolną do pracy. Biegli różnili się jedynie w zakresie stopnia tej niezdolności. Biegłe psycholog i neurolog uznały odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy. Z kolei biegły kardiolog wskazał, iż z przyczyn kardiologicznych odwołujący jest częściowo

niezdolny do pracy. Należy jednak zaznaczyć, że biegły podkreślił, że to schorzenia o podłożu neurologicznym, tj. choroba Alzheimera i następstwa neurologiczne z nią związane, są zasadniczymi problemami zdrowotnymi odwołującego. Z tych względów Sąd dokonując oceny stopnia niezdolności odwołującego do pracy, jako wiodącą uznał opinię biegłego neurologa.

W świetle powyższego Sąd, biorąc pod uwagę opinię biegłej neurolog uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłej nie nasuwają wątpliwości co do ich trafności, bowiem biegła jest doświadczonym specjalistą, a opinia została poprzedzona dogłębną analizą dokumentacji medycznej oraz badaniem odwołującego.

Jeśli chodzi o drugi z warunków koniecznych do przyznania renty, to i on został spełniony. Niezdolność odwołującego do pracy powstała, gdy był on w wieku powyżej 30 lat. To z kolei powoduje, że wymagany okres składkowy i nieskładkowy powinien w jego przypadku wynosić 5 lat i przypadać w dziesięcioleciu przed datą złożenia wniosku o rentę bądź przed datą powstania niezdolności do pracy. Odwołujący takim okresem się legitymuje, co jednoznacznie wynika z karty przebiegu zatrudnienia (k. 50 tom I a.r.).

Zaakcentowania wymaga, że ogólny staż pracy odwołującego wynosi 30 lat, 9 miesięcy i 25 dni. Zatem w myśl art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej nie ma do niego zastosowania.

Zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 ustawy emerytalnej, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, M. K. spełnił przesłanki niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Świadczenie zostało więc przyznane na stałe, gdyż choroba Alzheimera nie rokuje żadnej poprawy, co zaakcentowała biegła neurolog, a z czym Sąd w pełni się zgodził.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2017 r. na stałe.

Ustalając datę, od której odwołującemu przysługuje prawo do wnioskowanego świadczenia, Sąd Okręgowy oparł się na regulacji art. 129 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W niniejszej sprawie ustalono, że niezdolność do pracy powstała u odwołującego 27 maja 2016 r. Sąd miał jednak na względzie, że M. K. wniosek o przyznanie prawa do renty złożył w dniu 24 lutego 2017 r. Z tych też względów Sąd Okręgowy ustalił, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przysługuje mu od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek, tj. od 1 lutego 2017 r.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi ZUS.

O.D.